

Người Đi Qua Đời Tôi

Lê Tấn Lộc

“Quả thật ta bảo các người, nếu các người không hoán cải mà nên như trẻ nhỏ, các người sẽ không được vào nước trời” (Mt 18, 3)

Thưa cha,

Lời cha nhắn nhủ “nên viết những gì giản dị” khiến con chợt nhớ Lời Chúa trong Tân Ước vốn rất giản dị mà thâm sâu. Con tự nhủ sẽ cố gắng ghi lại hết sức nhẹ nhàng những gì con đã trải qua trong cuộc hành trình tương đối gay go tìm Đường Về Nhà Cha. Con ước vọng được anh chị em trong Dòng Phan Sinh Tại Thế cảm thông chia sẻ.

Cho tới nay con vẫn chưa rõ các sự kiện được tuần tự trình bày sau đây là do ngẫu nhiên trùng hợp hay do định mệnh đã an bài, Dù trùng hợp hay an bài, con vẫn nghĩ chẳng có việc gì xảy ra nếu không được ơn Chúa, kể cả lòng sốt mến. Thế nên con tự nguyện lúc nào cũng tự nhắc nhở tạ ơn Chúa. Và càng lúc con càng cảm thấy mình nợ ơn Chúa quá nhiều, càng lúc càng nghĩ mình quá bất xứng làm con cái Chúa... Con đã thực sự yêu thương anh em mình như Chúa đã yêu thương con chưa? Câu tự vấn thường xuyên này gây bồn chồn, ray rứt cho con mỗi lần con ngược nhìn nhan thánh chúa quần quai chịu khổ hình trên Thập Giá, một tượng bán thân được tạc trên một mắt cây xuất xứ từ quê hương VN triền miên thương khó...

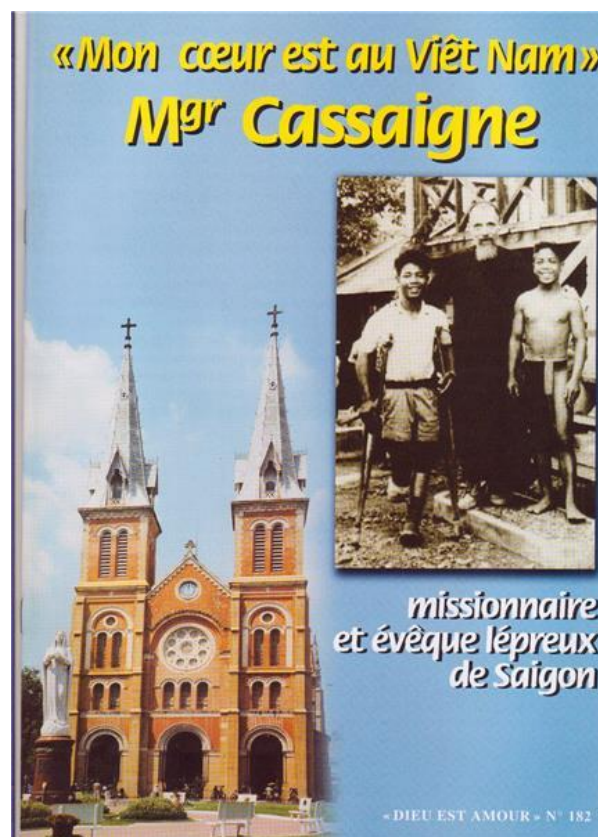
Phần nào để tìm lại sự thanh thân, con tự thuyết phục tạm gác những trăn trở nội tâm để cố gắng biến cải mình thành một thiếu nhi, chạy đến với cha trong niềm cậy trông của một đứa con, như trước đây cha đã từng chạy đến với Chúa như một trẻ thơ: Vì yêu thương, quán quít, vì trông nhờ được che chở.

Thưa cha,

Hàng chục năm về trước, một hài nhi chào đời trong một gia đình ngoại đạo, nghèo khó, mà người cha là một thợ mộc. Vừa đầy tháng, đứa bé trở bệnh nguy kịch, hấp hối. Người đồng nghiệp láng giềng, **trùm họ đạo giáo xứ Bạc Liêu** bỗng nó đến nhà thờ xin phép xức dầu. Bỗng nhiên đứa bé hồi sinh: **Chúa đã giữ con lại cõi đời lần thứ nhất, máu chót đầu tiên trong cuộc hành trình làm con cái Chúa của con sau này...**

Trở về sum họp với gia đình, cuộc hành trình nói trên bị bỏ dở. Đưa bé có nguy cơ lạc lối về Hội Thánh nhưng...hình như Chúa đã để sẵn một bịch đá cuội trong túi quần của Cậu Bé Tí Hon (Le Petit Poucet). Nhờ vậy, những viên đá rải dọc đường đã dẫn lối nó tới tiếp xúc lần đầu với một linh mục (**cha Joseph Trần Văn Thiện**), lúc bấy giờ đang dạy nó Pháp văn tại một trường công lập trong tỉnh lỵ Vĩnh Long. Không có dấu hiệu nào báo trước nó sẽ trở lại đạo Thánh, cho tới khi nó tình cờ gặp lại vị linh mục này, lúc đó đang là Viện Trưởng Viện Đại Học Đà Lạt, tiếp xúc lần thứ hai với một đại diện hàng giáo phẩm, nó được cơ may thường xuyên gần gũi một vài linh mục khác, trong số có **cha Albert-Marie-Bernard Pineau**, giáo sư triết học -người đã tặng cho hấn quyển Thánh Kinh đầu tay, với lời nguyện cầu: "(...) để có ngày Lời Chúa sẽ vang vọng trong tâm hồn hấn..." (...afin qu'un jour la Voix du Seigneur résonne en son âme...). Ngẫu nhiên hay trùng hợp hay Thánh Ý Chúa an bài? Hai mươi năm sau, lời cầu nguyện của cha Pineau được Chúa nhậm lời: **Hấn trở thành con cái Chúa!**

Trước khi rời VN, trên đường lên Đà Lạt từ giã thầy cô và bằng hữu, chuẩn bị du học, tình cờ (tình cờ?) hấn tiếp cận **Đức Cha Jacques** (có lẽ là Đức Cha Jean de Cassaigne) khi hấn quá giang chiếc Citroën 2 CV của ngài tới Di Linh, nơi ngài đang chăm sóc một trại cùi. Hình như ngài thuộc Dòng thánh Phanxicô-Nghèo Khó. Bốn mươi lăm năm sau, **hấn đến với Dòng PSTT-Montréal! Trùng hợp hay "ơn gọi"?** Monseigneur Jacques, Ofm, trại cùi...

“Thầy nói thật với các con. Thầy phải ra đi. Thầy đi thì Thầy sẽ gửi Đấng an ủi và Ngài sẽ dạy cho các con hết mọi sự” (Jn 16,7).

Từ điểm khởi đến điểm tới, không phải lúc nào đường đi cũng bằng phẳng, thênh thang. Cạm bẫy, cám dỗ luôn rình rập và nguy cơ lạc hồn chấp chờn thường xuyên: Suốt thời gian du học, các triết thuyết vô thần hầu như đã triệt hạ hết chồi non thô thiển của đức tin vừa chớm nở từ hạt giống thánh thiện do các linh mục đã kiên nhẫn gieo trồng trong tiềm thức hẩn. Đứa con ngỡ có triển vọng ngoan đạo đột nhiên biến dạng thành đứa con hoang đàng!

Tưởng nó đã vĩnh viễn xa lìa Phúc Âm, nhưng Chúa vẫn thương xót quan phòng đứa con hư hỏng: Đại họa của cả dân tộc xô hẩn vào cảnh khổ nhục của các trại tù “cải tạo” -thử thách trọng đại Chúa an bài để lay tỉnh hẩn. Nhưng chấn động tâm lý quá dữ dội đã khiến hẩn sa sút tinh thần trầm trọng đến độ hẩn toan tính tự hủy diệt:

“Lạy Cha, con đắc tội với Trời, chẳng đáng được gọi là con Cha nữa!” (Lc 5, 21).

Bên bờ vực thẳm địa ngục, tiếng chuông giáo đường tác động như một cọc cắm, như một chuẩn điểm cho hẩn lần ra dấu vết những viên đá cuội của Le Petit Poucet thưở nào, kéo hẩn ra khỏi vùng u tối của cơn mê điên tự tử, hướng hẩn về vùng ánh sáng của “đường về nhà Cha”: Chúa đã giữ con lại cõi trần lần thứ hai:

“Em con rày đã chết mà sống lại, đã mất lại tìm thấy” (Lc 15, 32).

Trong bầu khí nghiệt ngã của hỏa lò nhục nhân, dày đọa, Chúa đã mặc khải cho hẩn thấy cảnh khốn cùng của một thế giới không có Thượng đế ; người hành hạ người, người căm thù người, người bóc lột, áp bức người, người giết hại người, để hẩn nhận ra “Thiên Chúa là Tình Yêu**” (Jn 4, 16). Cọc cắm đã giữ hẩn lại với cuộc sống được củng cố bằng những cột cắm tín hữu luân phiên nhau ủi an, hướng dẫn hẩn cầu nguyện, tham dự Thánh lễ lén lút, kiểu “bỏ túi”, v.v...Kết quả:**

Lời ước nguyện ngày hẩn ra tù sẽ có một tín hữu đồng cảnh ngộ cùng hẩn quý tạ ơn Chúa trong giáo đường Hàng Xanh đã thành sự thật. Cũng như lời hẩn khấn nguyện được hạnh phúc thanh tẩy làm con cái Thiên Chúa! Thánh bổn mạng của hẩn là một thánh rất khiêm nhường, rất hèn mọn, người da đen: **Martin de Porrès. Từ khiêm nhường, hèn mọn đến Dòng PSTT, con đường hầu như đã được vạch sẵn...**

Thêm một máu chốt mới trong đời hấn: **Cha Thomas Trần Lê Vinh**, người đã ban phép rửa cho hấn, tiễn hấn bằng lời nhắn nhủ lúc hấn ra đi tìm tự do: “Có thể bỏ tất cả nơi xứ người, nhưng chớ bỏ đạo!”. Trên biển cả đại dương mênh mông, đầy phong ba bão táp, trong cơn thập tử nhất sinh, lời nhắn nhủ đó khiến hấn kiên cường cầu nguyện:

“Con nâng tâm hồn lên hướng về Chúa. Lạy Chúa, con trông cậy Chúa, con sẽ không lấy làm hổ thẹn. Trong số người chờ đợi Chúa đến, không một ai đã thất vọng” (TV 24, 1-3). Chúa đã giữ con lại với sự sống lần thứ ba!

Trôi tấp vào trại tị nạn Galang, “đảo của Tự Do và Tình Người”, Chúa đã đặt thêm một máu chốt nữa cho hấn được ơn bền đỗ: **Cha Gildo Dominici**, người đã giúp hấn củng cố niềm tin với Bí tích Thêm sức, đã hết lòng ủi an vỗ về hấn đang thất thần vì cô đơn... Khi hấn lên đường đi định cư, vị linh mục này đã tặng hấn quyển Thánh Lễ Misa, kèm lời đề tặng và ước nguyện: “Mến gửi bạn thân mến LTL món quà nhỏ bé này để, trong lúc cầu nguyện nó sẽ trở nên phương tiện Hiệp Nhất với Thiên Chúa nay đã trở thành nỗi đam mê của đời bạn...” (Pulau Galang, le 3 novembre 1980, ký tên: Gildo Dominici, Sj). Từ Hiệp Nhất tới Dòng PSTT... hai mươi năm sau! Quả thật: **“Đường lối Chúa khôn dò khôn thấu – Les voies du Seigneur sont impénétrables”**.

Búng khỏi cội nguồn quê hương yêu dấu, bứt rời khỏi nơi tạm lánh nạn đậm tình người, trôi dạt vào Xứ Tuyết Canada chẳng một lần có trong ký ức học trò của hấn, hấn thực sự “xuống dốc” thê thảm, sắp quy ngã vì buồn tủi, đơn độc. Hoàn toàn lạc hướng. Cơ hội ngã trong tội trọng đang chực chờ thì... một lần nữa, Chúa ban cho hấn một máu chốt, một điểm tựa mới: **Cha André D.**

Lần thứ hai, hấn được tặng Một quyển Thánh Kinh, với lời chúc phúc của cha André: “Mong rằng Lời Chúa sẽ là nguồn nước mà bạn đến giải khát, sẽ là thức ăn chống đỡ bạn, cho thêm bạn lòng can đảm kiên trì trong niềm tin để đương đầu với mọi thử thách”.

Một người trước đây ngoại đạo, một tâm tòng mà được Chúa luôn quan phòng, ban cho nhiều ơn phước đến thế thì chẳng thế nào hấn không xúc động đến nghẹn ngào! Những viên sỏi của Cậu Bé Tí Hon lại hiện ra chỉ lối...

Nhưng rồi hấn lại lãng quên ơn Chúa vì phải quần quật mưu sinh, lòng sốt mến khi còn ngồi tù, khi dự thánh lễ ở nhà thờ Hàng Xanh, khi ở đảo “tình người” ngày càng nguội lạnh. Bất ngờ, sau 10 năm bặt tăm, điểm tựa trước đây của hấn ở trại tị nạn tái xuất hiện ở Cộng đồng Công giáo VN vùng Montréal. Tình cờ hôm ấy hấn đi lễ nhà thờ VN. Tình cờ? Bất ngờ? Khó tin là ngẫu nhiên trùng hợp! Gặp lại cha Gildo Dominici, hấn chạnh lòng nhớ lại lời nhắn nhủ “chớ bỏ đạo” của cha Thomas Trần Lê Vinh... Chúa lại quan phòng: **“Thầy không để các con mồ côi...”**

Ấy thế mà hấn lại đành lòng không đặt tình yêu Chúa trên hết mọi sự. Chứng nhờ máu cơ tim đã đưa hấn lên bàn mổ, cận kề cái chết trong gang tấc. Chúa lại quan phòng, lại thương xót... Trên giường bệnh hấn chợt nhớ hấn đến với Chúa qua Đức Mẹ. và đã lâu lắm rồi hấn không lần chuỗi Mân Côi nữa. Vừa tạm gượng dậy được, hấn vội vã bước tới nhà nguyện của bệnh viện Thánh Tâm (Sacré-Coeur) quỳ dưới chân Chúa và Mẹ khóc sụt sùi tạ ơn và xin tha tội: **“Lạy Chúa! Chúa đã dạy dỗ con từ thuở niên thiếu và cho tới nay con vẫn cao rao những huyền nhiệm của Người”** (TV 70, 17). Chúa đã giữ con lại cõi đời lần thứ tư!

Hai mươi năm mất liên lạc, bất ngờ hấn nhận ra Đức Ông đang đọc lời chúc mừng CĐCGVN vùng Montréal nhân kỷ niệm 25 năm thành lập CĐ là... cha André D. trước đây của hấn! Bái gối hôn nhận Đức Ông, hấn thấy lòng bừng lên lửa sốt mến đạo nào... Làm sao có thể nghĩ đây chỉ là do ngẫu nhiên, tình cờ? Sự quan phòng của Chúa lần này dẫn dắt hấn bước thêm một bước quyết định: củng cố và bảo trì niềm tin. Bước quyết định đó là... đến với Dòng PSTT! Hấn chợt nhớ Lời Chúa: **“Vây các con hãy tỉnh thức vì không biết giờ nào Chúa đến”** (Mt 24, 42).

Thưa cha,

Khởi đầu con rất e ngại khi chị TTX ngỏ lời “chiêu dụ” người bạn đời của con vào Dòng. Và con được “rủ theo” phò tá. Chúa ơi! Con mà tu hành gì được! Tội lỗi ngập đầu! Nhưng rồi nghĩ lại công ơn các cha đặt những máu chót, cọc cắm dẫn đường. Chẳng lẽ sắp tới đích mình lại chùn chân, thoái lui?

Buổi đầu sinh hoạt, con run sợ vì cảm thấy chung quanh mình toàn những “bậc” thánh thiện. Kẻ hèn mọn tội lỗi tày trời như con đây có được chỗ đứng nơi tôn nghiêm, đạo hạnh này sao? Nhưng rồi các chị VTTX, TTL, TTS, LTH, DTH...các anh NĐN, NVM, MXL, TVT, LHM, v.v...rất ân cần, ưu ái với hai chúng con nên dần dà con bớt “khóp”. Nhất là khi nghe cha khẳng định: Có tội mới cần vào Dòng. Tự thấy vô tội, thánh thiện quá rồi thì...khỏi cần vào!..Bởi Chúa **“không đến kêu gọi người công chính mà để kêu gọi người tội lỗi hoán cải”** (Lc 5, 32).

Sự việc anh HCL được chị HTV dìu đỡ bước vào nhập Dòng khiến con không còn lưỡng lự được nữa. Chỗ của con giờ đây là ở giữa ACE để hỗ trợ tinh thần cho anh HCL, một đứa con đã có thời đi hoang như con. Vì chưng **“Con người đến không phải để giết mà để cứu chữa”** (Lc 9,56) **“cứu chuộc kẻ hư mất”** (Lc 19, 10).

Sắp sửa dự tĩnh tâm lần đầu, chuẩn bị dọn mình, con tự kiểm điểm xem mình đã hấp thụ những gì ở Dòng PSTT:

HIỆP NHẤT

“Xin cho chúng nên một như Chúng Ta là một. Con ở trong chúng và Cha ở trong con để chúng được hoàn toàn nên một” (Jn 17, 21)

-Chúa ở cùng anh chị em

-Và ở cùng Cha

Nếu không máy móc “trả bài”, con thiết nghĩ nghi thức thánh lễ trên đây biểu hiện rõ nét sự hiệp nhất thiết yếu này...

YÊU THƯƠNG

Các con hãy yêu thương nhau như ta đã yêu thương các con. Vì... **“Thiên Chúa là Tình Yêu”** (Jn 4, 16)... **Bác ái và bao dung với ACE!**

HÈN MỌN

“Có những người sau hết sẽ trở nên trước hết và những người trước hết sẽ trở nên sau hết” (Lc 13, 30) vì... **“Ai nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống và ai hạ mình xuống sẽ được nhắc lên”** (Lc 14, 11).

THA THỨ

Đời đời con sẽ cậy trông vào lòng Nhân Từ của Cha Trên Trời, lòng Thương Xót của Chúa. Con vẫn thường xuyên thúc đốc mình chạy đến quỳ dưới chân Chúa vì con không quên khi thánh Tông đồ Phêrô hỏi Người phải tha anh em lỗi phạm tới mình **“đến bảy lần chẵn”** (Mt 18, 21), Chúa đã trả lời **“Thầy không bảo đến bảy lần đâu, song đến bảy mươi bảy lần bảy”** (Mt 18, 22) vì... **“chính khi thứ tha là khi được tha thứ”** (Kinh Hòa Bình của Thánh Phanxicô Assisi)!

KHIÊM NHƯỜNG

Từ tốn trong giao tiếp, thẳng lưót tính cao ngạo, tự kiêu tự đại. Nên nhớ khi đọc Kinh Lạy Cha: **“ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời”**, chứ nào phải ý mình đâu!

Cho nên trong lời nguyện cầu tự phát hằng ngày, con vẫn thường xuyên tự nhắc nhở về điểm cơ bản này: Lạy Chúa, xin thương xót ban ơn bình an xuống trong tâm hồn con, xin giải thoát khỏi những lo nghĩ, buồn phiền về vật chất, tiền tài, danh vọng hảo huyền cùng những rắc rối tình cảm. Xin ban cho con ơn biết hãm mình, chịu khó, bằng lòng; trong mọi trường hợp đều biết vâng phục Thánh Ý Chúa; luôn kiện toàn ba đức Tin, Cậy, Kính Mến Chúa trên hết mọi sự và sẵn sàng làm chứng cho Chúa và Mẹ ở khắp mọi nơi, mọi lúc...

Cũng như khi đọc Kinh Kính Mừng, đừng quên mình xin **“Thánh Maria, Đức Mẹ Chúa Trời cầu cho chúng con là kẻ có tội...”** để chớ có thái độ khinh mạn đối với ACE mình.

KHÔNG NGỪNG CẦU NGUYỆN

Thuộc lòng Kinh Thánh chưa chắc đã thấm nhuần Lời Chúa. Tuân giữ các giới răn chưa hẳn đã tuyệt mỹ vì...đôi khi chỉ “chót lưỡi đầu môi”, lý thuyết hơn thực hành. Giàu lòng bác ái nhưng chưa chắc đã thể hiện qua những hành động cụ thể. **“Nếu không thể nuôi sống nổi một trăm người, ít ra cũng nên nuôi một người chứ!”** (Mẹ Têrêsa). Có kính Chúa đầy nhưng chưa chắc đã thực sự yêu người! Thế nên con nghĩ, nếu có ai hỏi: “Anh là người công giáo, phải không?”, con sẽ rất ngần ngại trả lời dứt khoát: “Thưa phải!”. Có lẽ con sẽ đề nghị người hỏi sửa lại câu hỏi như sau: “Anh đã là người công giáo chưa?”. Và con sẽ trả lời: “Thưa...chưa hẳn! Tôi đang cố gắng làm người công giáo!”.

Thay vì hãnh diện vênh váo rêu rao mình được tuyển chọn làm con dân Chúa, con nghĩ nên khiêm cung tán tụng đặc ân Thiên Chúa đã ban cho, thỉnh lặng suy niệm mà tạ ơn Người,

CHIA SẺ

Con thiết nghĩ hạnh phúc thì không mưu toan thụ hưởng cá nhân nhưng cần thể hiện qua ý chí phục vụ ACE mình. Trước cảnh cùng cực nghèo đói của thế giới thứ ba, chúng ta chỉ còn cách chọn duy nhất:

Hoặc chia nhau bánh mì, cơm gạo. Hoặc khước từ chia cơm xẻ áo: chiến tranh sẽ bùng nổ và chúng ta sẽ cùng chết hết!

Cha “yêu thương”,

Những lần vì trở ngại khách quan, không đến họp mặt với ACE Dòng PSTT, con không còn e ngại sẽ bị khiển trách. Trái lại, tự thâm tâm con thấy thương nhớ ACE con. Không đến được, con cảm thấy thiếu vắng một thứ gì mình hết sức tha thiết!

Giờ đây con nghiệm ra Thánh Ý Chúa: **“Ai thấy Ta là thấy Cha Ta”**. Do đó, con nghĩ rằng nhìn thấy cha con sẽ được ơn chiêm ngưỡng Thiên Nhan Chúa: Những cơ duyên hội ngộ các cha từ trước tới nay là một chuỗi ân phúc Chúa đã ban cho con, là những lần Chúa lưu lại dấu ấn rõ rệt rằng quả thật...**Người đã đi qua đời con!**

Nguyện xin Chúa gìn giữ cha hồn xác an lành. Tên cha là **“Yêu Thương”(AIME)**, nên xin cha hãy xót thương cầu bầu cho con, kẻ hèn mọn, tội lỗi, vô cùng bất xứng với Tình Yêu vô biên của Chúa...

Xin cha ban phép lành cho con vì con đã phạm tội...kiêu căng!

**Thôn trang Rêu-Phong, Mùa Tĩnh Tâm Phục Sinh
nhỏ bé thời Lê Tấn Lộc**